

רוח רפאים

רדיעה על הפילוג הממשמש ובא במפלגת לעם שתי תוצאות חשובות. ראשית, היא מזכירה לנו שיש מיפלגה כזאת. רבים מאיתנו כבר עמדו לשכוח. שנית, הדבר מטיל אור נוסף על אותו יצור פוליטי מפולא ומורד הקרוי, בישר ראל, "מיפלגה".

לעם היא הדגם המושלם של מיפלגה ישראלית.

אילו היה קיים מוזיאון עולמי לחיות פוליטיות, היו צריכים להפוך אותה לפותר לץ ולהציגה שם לראווה. כדי שתלמידי מדע המדינה יוכלו להביט בה. לבדקה ולערון עליה מחקרים.

יתכן שמישהו מהם היה מפענח אייפעם את התעלומה כיצד מתפי קרת מיפלגה שלא היתה ולא נבי ראה, שאיש לא בחר בה מעולם, ושככל זאת יש לה ייצוג גדול כי כנסת ובממשלה.

הבה נספק לחוקר אלמוני זה כמה מן הנתונים.

עם היא, "חטיבה" בגוש הליכוד, שיש בו ארבע חטיבות. ל"חטיבה" זאת יש כמה וכמה "מרכיבים". שלושה, כמדומני.

ה"מרכיב" העיקרי של לעם הוא דבר הקרוי ע"מ, או "הרשימה הממלכתית". כדי להבין יצור זה יש לחזור לשנת 1965.

אז פרש דויד בן-גוריון הזקן (בהיותו בן 79) ממיפלגת-פועלי-ארץ-ישראל, מפא"י בקיצור, והקים גוף פוליטי חדש שנקרא רפ"י. הוא לקח עימו כמה חסידים, נאמי גים, אנוסים וטרמפיסטים.

שימעון פרס נאלץ לבוא, כי אז לא היה אלא המצאה של בן-גוריון. משה דיין לא רצה. היסט, אך ברגע האחרון הבין כי אין לו ברירה והצטרף. יצחק נבון בא מתוך נאמנות לזקן, וכן עשה יוסף אלמרי גי. טדי קולק הצטרף לקולקציה מסיבות דומות. יוזהר סמילנסקי הוסיף ברק תרבות.

כפך הכל היתה זאת גרירה מרי שימה. היא קיוותה לחולל מהפכה בבחירות. אולם כיום הבחירות זכתה רפ"י רבת-המוכנים כעשרה מנדטים ערובים בלבד. כזה נהרץ גרירה. היא הפכה סיעת-רפאים בכנסת (כמו ד"ש בימינו), וכל אחד מהכריה והשפתנים חיפש דרך להצעה עצמית.

ההצלה באה בדמותו של גמאל עבד-אל-נאצר. כאשר ריכז את צבאותיו בסין, במאי 1967, הוא הציל את רפ"י מתהומות הנשחית. נשות-ינדור העלויות רקדו בר רחוב הירקון. רפ"י נכנסה לממשלה, וי ניצלה.

(מסופקני אם גמאל עבד-אל-נאצר ידע באותם הימים מה הוא עושה, ולשם מה. הוא בוודאי לא העלה על דעתו שתהינה למעשיו שלוש תוצאות היסטוריות: הוא הנחיל לישראל אימפריה קולוניאלית שאין היא יודעת עד היום איך להיפטר ממנה; הוא הציל את חייו הפוליטיים של משה דיין; והוא הכניס לממשלת ישראל את הסוס הטרויאני של תנועת-חרות, ובכך סלל את דרכו של מנחם בגין לראשות הממשלה. תמהני איזה עונש הטיל הק דושרבן-ההוא על עבד-אל-נאצר בעולם האמת על כל אחד מלושלו אסונות אלה.)

אנשי רפ"י חזרו אל מיזבח השילטון כגוועי-בצמא שתעה במידבר. המגיע בשארית כוחותיו, בזחילה ממש, אל בור-מים, היה מנוי וגמור עימם להידבק אל קרנות-המיזבח ולא לנושש אותן עוד לער לם. לכן חזרו למפא"י (הנקראת מאז מיט לגת-העבודה). זה היה ראש, ולראייה: שימעון פרס (הוא עתה ראש המיפלגה ההיא, ויצחק נבון אף הגיע לכס הנשיי אות.

רת זאת העניקה למנחם בגין לגיטימציה בן-גוריונית.

בן-גוריון עצמו לא היה שותף לעיסקה, ומת לפני הבחירות. אך שמו הפך בידי ע"מ סחורה עוברת-לסוחר.

כך החל הקיום האוטומטי של ע"מ. בבחירות של 1977 כבר זכתה בחמישה מושבים, מבלי להשתתף בבחירות כלל. (אלא כונב של בגין). ראשה זכה בתואר של שר ובמישרד חשוב. מנהיגה השני קיבל זה עתה לידיו את כל הסברת-החוק של ישראל — תפקיד שהוא ראוי לו במיוחד, מפני שאין לו כל מושג בו. דרדיו מודרני אין צורך בחי טים. למטוס מודרני אין צורך כי

ח"כ הורוביץ בליכוד: כדאי להציג במוזיאון

טיים. למיפלגה הישראלית המודרי נית אין צורך בבחורים, בחברים, באוהדים. היא השיכלול הטכני דוגי.

ינתיים מוצאה רוח-הרפאים של ע"מ עוד שתי רוחות-רפאים, והקימה גוף-רפאים הקרוי לעם. כדאי להסתכל גם ברוח השניה.

ב-1967 — ערב מיבצע-הראווה של עבד-אל-נאצר למען משה דיין, מנחם בגין וארץ-ישראל השלמה — פרש (או הופי רש) שמואל תמיר מתנועת-חרות. הוא הקים יצור שנקרא המרכז החופשי. אחרי מלחמת ששת-הימים הפכה ציפור זו מיונה הומיה לנץ דורס, תמיר האשים את השר בגין בתבוסתנות ובפחדנות, וי טעב את הסיסמה בת-האלמות: "שטח משוחרר לא יחזור!"

אולם בבחירות של 1969 נחל תמיר אכזבה מרה. במשך כמה שעות בליל-הספיי רה היה נדמה שלא עבר כלל את אחורי החסימה. לקראת בוקר, בעזרת הקדושי ברוך-הוא והש"ב, זכה בכל זאת בשני מנדטים. (הש"ב אסר ערבי-בחירות כמה מאות עסקי-רק"ח. בכך שלל מהקומוניסטים מנדט שהועבר למועמד השני של המרכז החופשי, על סמך עורף-קולות ועיר, היה זה אליעזר שוסטק.)

זאת היתה הפעם האחת, היחיי דה, הראשונה והאחרונה שבה התי ייצב המרכז החופשי בבחירות.

המרכז החופשי למד את הלקח. אחרי לבטים הצטרף לליכוד, וכך פטר את עצמו לעולמי-עולמים מן הצורך להתייצב לפני הבחורים.

הגוף שעבר בקושי את אחוזה-החסימה ב-1969 וזה בארבע מנדטים מן השלל של בגין ב-1973. התוצאה היתה, כמובן,

פילוג. תמיר ונושאי-כלים אחד נשאר במרכז החופשי הפיקטיבי, וכבוא העת קפצו קפיצה נחשנית דרמאטית — ממש מורטאלה של קירקס — אל ד"ש ושולחו הממשלה. שוסטק ונושאי-כלים אחר קראו לעצמם "המרכז העצמאי", והתכוונו להמ שיד לנצח להתפרנס מן השלל של הליכוד. הגוף הפיקטיבי הזה, המרכז העצמאי, שלא התייצב מעולם לפני הבחור, רוח-הרפאים בת רוחי רפאים, התאחדה עם רוח-הרפאים של ע"מ, וכך נולדה רוח-הרפאים ששמה לעם.

יש בה גם רוח-רפאים שלישית, ששמה היה "תנועת העבודה למען ארץ-ישראל השלמה". גוף זה לא התייצב לפני הבחור אף בגילגולים קודמים. הוא נולד מראש כפיקציה. הפיקציה שותפה בהקמת הליי כוד וזכתה במנדט אחד בכנסת השמינית והתשיעית. גם ח"כ זה — משה שמיר — שייך לחטיבת לעם.

מדוע יש להקדיש מקום וזמן לתיי אור תולדותיהן של פיקציות אלה? פשוט מאד: מפני שהתוצאה אינה פיקציה כלל.

ברגע זה יש לגוף פיקטיווי מאוחד זה שמונה חברי-כנסת. והוא מקבל הון-עתק מכיסו של משלס-המיסים, במיסגרת מיומן-המיפלגות הממלכתית. הוא חולש על שני מישרדים חשובים, השופעים תקציבים וגיובים.

בהכרעות הלאומיות הרת-הגורל, הצ-פויית בכנסת זו, יש לגוף זה שמונה קולות מתוך 120.

אילו התייצב כל הגוף המפואר הזה לבדו בבוחר, לא היה — לפי הערכתני — עובר את אחוזה-החסימה.

אפשר להמשיך בסיפור זה על פילאי הטכנולוגיה הפוליטית הישראליית.

הנה מאיימים ראשי המרכיב הפיקטיווי של ע"מ בפילוג החטיבה הפיקטיווית של לעם. מדוע? לדעתי חייב אדם להיות מצוי ברוי הקבלה, האסטרולוגיה והמאגני השחורה כדי להבין את סוד התנהגותן של רוחות-רפאים.

נרמה ששורכיבין, שובל ושות' מבקשים לפגא את לעם הפיקטיווי בית כדי הקים גוף פיקטיבי חדש ועצמאי, שבראשו יעמוד משה דיין.

אותו דיין — זאת להזכיר למי ששכח — נבחר לכנסת הנוכחית כמועמד מיפלגת-העבודה. אחרי שמכר את עצמו למנחם בגין, לא הקים סיעה פיקטיווית, חטיבה פיקטיווית או מרכיב פיקטיבי. הוא מהווה בכנסת רוח-רפאים בלתי-תלויה. שלא כמו הילל זיידל, למשל, המהווה לבדו חטיבה פיקטיווית שלמה בליכוד.

עתה יש תוכנית לאחד לפחות חמש רוחות-רפאים — שלוש מע"מ, דיין וזיידל — בגוף פיקטיווי חדש, כדי לספק בסיס מיפלגתי כלשהו למשה דיין. אולי תצטי רפנה לכך עוד כמה רוחות נודדות. אם תהיה התפוכה פוליטית בארץ יוכל דיין להופיע כראש יחידה פרלמנטרית עצמאית, כמו מפקד של גדוד שכירי-חרב בשדות-הקרב של המאה ה-16, או קונדוטטירה איטלקי במאה ה-14.

יחידה כזאת תוכנן לנדרוד בזיי-רת-המאבק, להחליף את הצדדים באמצע הקרב, להשכיר את עצמה למרכיב המחור, פעם לצבא-הינציות ופעם לצבא-היונים.

היא לא תהיה תלויה בבחורים, בחבי רים, בעדתיקהל ובשאר אביורים דמוקרטיים מיותרים. היא תוכל להכריע על פי האינטרס האישי של בעליה.

בבחירות הבאות היא תתפוס בוודאי טרמפ על מישור.

מ צחקי? לא כלכך. ביחוד אם לוקחים בחשבון כי גוף פיקטיבי כזה עדין להכריע, בקולותיו, בין שלום ובין חורבן בית-ישראלי.